

בש"פ 2405/18 - מדינת ישראל נגד סלמאן עאמר

בבית המשפט העליון

בש"פ 2405/18

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

סלמאן עאמר

בקשה רביעית להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים,
לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה:

י' בניסן התשע"ח (26.3.2018)

בשם המבקשת:

עו"ד נלי פינקלשטיין

בשם המשיב:

עו"ד יוסי ליבנה, עו"ד דרור רד אילון,
עו"ד גיא זאבי ועו"ד אדי אבינעם

החלטה

1. בקשה רביעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק).

העובדות וההליכים הקודמים בעניינו של המשיב מתוארים בהחלטות קודמות (החלטתו של השופט נ' הנדל מיום 23.2.2017 בבש"פ 1276/17; החלטת השופטת (כתוארה אז) א' חיות מיום 29.6.2017 בבש"פ 5013/17; החלטת השופטת ד' ברק-ארז מיום 26.9.2017 בבש"פ 7217/17), וכאן אפרט רק כפי הנדרש להכרעה בבקשה המונחת לפניי.

2. המשיב הועמד לדין באשמת רצח בכוונה תחילה ושיבוש מהלכי משפט. על פי כתב האישום, המשיב כיהן כראש מועצת ג'וליס כאשר התגלע סכסוך חריף בינו לבין מוניר נבואני (להלן: המנוח). ביום 5.9.2016 ניגש המנוח לרכבו של המשיב והיכה בו באמצעות מקל עץ. המשיב שלף אקדח וירה במנוח שבעה כדורים, בכוונה לגרום למותו. המשיב עזב את המקום והעלים את האקדח ואת הטלפון הנייד שלו. לצד כתב האישום, הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים בעניינו.

3. תחילה הוחלט לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני, אך ערר על החלטה זו התקבל, ונקבע כי החשש מפני הימלטות מן הדין מצדיק את מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח (בש"פ 1276/17). בהתאם להוראת סעיף 62 לחוק, המעצר הוארך בהחלטה מיום 29.6.2017 (בש"פ 5013/17), פעם נוספת ביום 26.9.2017 (בש"פ 7217/17), ופעם שלישית בהחלטתו של השופט י' אלרון מיום 19.12.2017 בבש"פ 9800/17. ביני לביני, ביום 9.5.2017 נדחתה בקשתו של המשיב לעיון חוזר בהחלטת המעצר. בקשה נוספת לעיון חוזר הוגשה לאחרונה לבית המשפט המחוזי בחיפה. ביום 11.3.2018 התקבל תסקיר משלים והתקיים דיון בבקשה, ובהחלטה מיום 25.3.2018, דחה בית המשפט המחוזי (השופט א' פורת) את הבקשה לגופה, משום שלא חל שינוי בהיקף החשש מהימלטות.

4. ההליך העיקרי נמצא בשלב מתקדם. פרשת התביעה הסתיימה ביום 11.2.2018, ופרשת ההגנה צפויה להסתיים בקרוב. המועד לשמיעת הסיכומים נקבע ליום 24.6.2018, היינו בתוך תקופת ההארכה המבוקשת.

5. המבקשת סבורה כי יש להאריך את מעצרו של המשיב, בעיקר נוכח החשש להימלטות מן הדין, אשר אף מתגבר נוכח מועד ההכרעה שנראה באופק. בהקשר זה צוין כי המשיב נאשם ברצח, הוא מחזיק באזרחות ארגנטינאית ונטען כי גם בהווה יש לו זיקה לארגנטינה, אשר איננה צד להסכם הסגרה עם מדינת ישראל. המבקשת הוסיפה כי לשיטתה התנהלותו של המשיב מעידה גם על מסוכנות, גם אם במידה פחותה בהשוואה לתיקי רצח אחרים.

6. בא-כוח המשיב הדגיש כי מרשו מאמין בחפותו, וכי החשש שיימלט למדינה זרה מבוסס על השערה בלבד, וגם מנוגדת לערכיו של המשיב ולקשריו העמוקים של המשיב ומשפחתו לארץ. בנוסף נטען כי בנסיבות העניין ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני ואנושי. אשר להתקדמות ההליך העיקרי נטען כי חלו עיכובים, והודגש כי המשיב נתון במעצר תקופה ארוכה וההליך צפוי להימשך עוד כחצי שנה.

7. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, החלטתי לקבל את הבקשה. כפי שאפרט להלן, השיקולים העיקריים אשר מטים את הכף לכיוון זה הם חומרת האישום והשלב המתקדם בו נמצא ההליך העיקרי.

8. נקודת המוצא לדיון היא כי -

"רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי-דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות. מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לביטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה - שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם - אין להניח כי צווי בית-המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים - יש

להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משודע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כותלי בית הסוהר - ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת" (בש"פ 2646/97 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 523, 527-526 (1997); ומן העת האחרונה ראו בש"פ 2674/17 מדינת ישראל נ' גילאוי והאסמכתאות שם (27.3.2018)).

אמנם, קיימים היבטים שמייחדים את המקרה דנא ומבדילים אותו מאישומי רצח אחרים כפי שעולה מהעובדות המתוארות בכתב האישום גופו; אך גם לאחר התחשבות בהם, עדיין איני סבור כי עניינו נמנה על אותם מקרים נדירים שבהם יתאפשר שחרורו של נאשם בעבירת רצח. טענת המשיב להגנה עצמית צפויה להתברר במסגרת ההליך העיקרי, וכשהיא לעצמה אין בה כדי לשנות את תמונת המצב באופן מהותי (השוו: בש"פ 7542/11 מדינת ישראל נ' ילאו, בפסקה 4 (30.11.2011); בש"פ 5687/07 מדינת ישראל נ' פסקו (10.7.2007); בש"פ 982/07 מדינת ישראל נ' אביסדרס (20.2.2007)). על כן, בשלב זה האישום עומד בעינו, על חומרתו ועל המשמעויות הנגזרות ממנו.

9. כאמור, דיוני ההוכחות בתיק העיקרי מתקרבים לסיומם, וניתן אף לצפות שהכרעת הדין תינתן במהלך החודשים הקרובים, הגם שלא במהלך הארכה הנוכחית. מבלי להקל ראש בתקופת המעצר הממושכת שחלפה, אני סבור כי בנקודת הזמן הנוכחית, מכלול הנתונים מטה את הכף לעבר קבלת הבקשה להארכת מעצר.

נוכח המסקנה אליה הגעתי, אינני רואה צורך להידרש לפרטי המחלוקת בעניין החשש להימלטות, מה גם שסוגיה זו נדונה והוכרעה לאחרונה פעם נוספת, כמפורט לעיל. עם זאת, אזכיר כי על פי כתב האישום, לאחר שהמשיב ירה במנוח הוא עזב את המקום והסתיר ראיות חשובות.

10. סוף דבר: הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב יוארך כמבוקש, בתשעים ימים החל מיום 29.3.2018 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 612-10-16 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ח (11.4.2018).

ש ו פ ט